

72, zoveel leerlingen zendt Jezus per twee uit om zijn komst en zijn Blijde Boodschap aan te kondigen. 72 leerlingen: waar komt dat getal vandaan? Het is een symbolisch getal en vertegenwoordigt alle volkeren ter wereld in die tijd.

Jezus had toch maar twaalf apostelen?

Dat is inderdaad zo: er waren twaalf apostelen, maar er waren meer dan honderd leerlingen die Jezus volgden. De twaalf apostelen had Hij geroepen om Hem te volgen. Hen wilde Hij opleiden om zijn Boodschap uit te dragen wanneer Hij zou terugkeren naar zijn Vader in de hemel.

Van de andere leerlingen zijn er zeker enkele die je kent, ondermeer Stefanus. Hij die gestenigd werd omdat hij zijn geloof in Jezus uitsprak. En ook de Emmaüsgangers zijn niet onbekend. Dat zijn de twee leerlingen die na Jezus' kruisdood ontgoocheld onderweg waren naar Emmaüs, en die de verrezen Jezus pas herkenden toen Hij tijdens het avondmaal het brood nam, er de zegen over uitsprak, het brak en gaf aan hen, alles precies zoals Hij dat drie dagen voordien op het laatste avondmaal gedaan had. En op Pinksteren hoorden we dat de toegestroomde massa tot hun verbazing de apostelen en de andere leerlingen hoorden spreken in hun eigen taal. De heilige Geest was immers niet alleen neergedaald over de apostelen, maar over alle honderdtwintig aanwezigen in de bovenzaal waar ze verbleven na Jezus' hemelvaart.

De 72 leerlingen zijn de mensen die zozeer door Jezus' Boodschap van liefde en vrede worden aangesproken dat ze Hem blijvend volgen.

Stel je het volgende voor: Jezus is op weg naar Jeruzalem, stad van zijn lijden, sterven en verrijzen. Om er te komen gaat hij dwars door Samaria. Nu moet je weten dat Samaria vijandig gebied was. De meeste Joden die van Galilea naar Jeruzalem trokken, gingen om Samaria heen, via het land van Dekapolis. Zo gevaarlijk was het. Je kunt het vergelijken met vandaag als het om de Westelijke Jordaanoever of GAZA gaat. De meeste mensen gaan er niet doorheen, ze gaan er omheen. In de tijd van Jezus betekende dat een omweg van een dag extra reizen. Jezus maakt geen omweg. Hij trekt dwars door vijandelijk gebied.

Dit soort geografische aanduidingen kun je beschouwen als technische gegevens, maar er is meer. De evangelist Lucas wil hier ook een rode draad mee aangeven, namelijk:

- Jezus gaat niet om de vijand heen, hij zoekt ze op, hij gaat door Samaria heen.
- Jezus loopt niet met een boog om de hoeren en de tollenaars, hij gaat met hen aan tafel.
- Jezus gaat niet om het lijden heen maar hij gaat er doorheen.

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. We kennen allemaal mensen waar we het niet goed mee kunnen vinden, waar we met een boog omheen lopen. Het evangelie daagt ons uit om er niet omheen te lopen maar contact te zoeken.

Als Jezus zegt dat het koninkrijk van God nabij is dan bedoeld hij daarmee:

- Dat vijanden vrede sluiten
- Dat arme mensen weer gelukkig worden
- Dat zieke mensen getroost worden
- Dat er een weg is door pijn en verdriet heen
- Dat er leven is na de dood

Ook wij zijn vandaag het volk Gods dat door Jezus op reis wordt gestuurd. En als we aankomen op de plaats van bestemming geeft Jezus ons als opdracht 'Laat uw eerste woord zijn: Vrede aan dit huis',. Dat waren ook zijn eerste woorden na zijn verrijzenis. 'Vrede zij u', zei Hij toen tot zijn leerlingen, en die vrede moeten zij ook uitdragen. Een vrede waar ook wij aan moeten werken. Vrede voor mensen in oorlog en voor mensen in nood. Vrede voor arme mensen en zieke mensen. Vrede voor mensen in onderlinge vijandschap. Vrede voor kansloze mensen, voor vluchtelingen, voor gevangenen. Vrede voor iedereen. Alleen dan is het Rijk Gods nabij. Het Rijk van liefde, vrede en gerechtigheid. Het Rijk Gods dat de duivels van onverschilligheid, van egoïsme, onrecht en geweld uitdrijft.

Onverschilligheid, een thema dat het leven van Elie Wiesel voor een belangrijk deel heeft bepaald. Schrijver, denker en ontvanger van de Nobelprijs voor de Vrede in 1986. Hij overleefde de Holocaust in Auschwitz. Tien jaar lang kon hij daar niet over vertellen, totdat hij zijn 1^e boek schreef: "En de wereld zweeg." Hij had in zijn jeugd God leren kennen als een God van leven, van vreugde, van geborgenheid, liefde en barmhartigheid. Met zo'n God kon hij wat.

Maar de god van het fascisme vermorzelde met hun legerlaarzen zijn God van liefde. Meedogenloos, moorddadig, een god van willekeur, waanzin en geweld kwam op zijn weg. Een god gecreëerd door mensen. Een god die niets met zijn

Barmhartige God te maken had. Die kon hij niet loslaten, want die was de grond van zijn bestaan. Bij zijn deportatie naar Auschwitz zag de jonge Elie Wiesel voor het raam van een huis het gezicht van iemand die toekeek en zich daarna in onverschilligheid afwendde. Hij vergat het nooit meer. Hij schreef het volgende :

ONVERSCHILLIGHEID

*Ik heb altijd geloofd dat
het tegengestelde van liefde niet haat is,
maar onverschilligheid*

*het tegengestelde van kunst niet lelijkheid,
maar onverschilligheid is*

*het tegengestelde van leven niet dood,
maar onverschilligheid jegens beide*

*het tegengestelde van vrede niet oorlog,
maar onverschilligheid jegens beide*

*Het tegengestelde van cultuur, schoonheid,
edelmoedigheid is onverschilligheid.
Dat is de vijand.*

*En daarom geloof ik
dat literatuur of kunst
of schrijven of onderwijzen
of werken voor de mensheid
maar één doel heeft:
vechten tegen de onverschilligheid.*

Elie Wiesel over onverschilligheid, U.S. News and World Report (27 October 1986)

En met deze woorden komen we bij de kern van de zending van het volk Gods van Jezus.

Je gaat met lege en open handen. Als ze te vol zijn, wie kan je dan vastpakken, omarmen, helpen? Je gaat met een open geest: als die te vol zit met eigen gedachten, eigen ideeën, eigen antwoorden - hoe kan je dan de antwoorden van een ander horen, laat staan het antwoord van God? Je gaat met enkel dat diepste verlangen, dat er vrede zal zijn. Je hebt de vrede niet eens in je hand. Je spreekt enkel het verlangen uit dat er vrede zal zijn. Dat wens je de ander toe. En het is die vrede die geneest. Die heel maakt, die verbindt en mensen op het spoor zet. De pijn maak je niet minder, verlies is er nog steeds, de kanker die blijft. Maar het is de verschilligheid, ook wel te noemen de tederheid, de barmhartigheid, de aandacht die heel maakt. Het is die verschilligheid die maakt dat leed te dragen is, dat een mens weet dat hij/zij niet alleen is. Dat een ander mens de naam van God ook echt waar maakt: Ik zal zijn. En als dat je intentie niet is, blijf dan maar thuis. Zo mogen wij gaan als lammeren tussen de wolven. Dat is angstig, vreemd en risicovol omdat je kwetsbaar bent. Nada te Turbe!

De zomer vakantie komt eraan, dus hebben we meer tijd om dankbaar te zijn en zoals die 72 leerlingen op weg te gaan om te getuigen van Gods vrede en van onze dankbare blijdschap daaromtrent. Amen.